

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
SHELTER IN PLACE

Copyright © 2018 by Nora Roberts

First published 2018 by St. Martin's Press

Translation rights arranged by Writer's House, LLC

All rights reserved

Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02316-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA
ROBERTS
Obala sećanja

Prevela Sanja Bošnjak

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

Za uspomenu na moju baku sa jarkocrvenom kosom

PRVI DEO

IZGUBLJENA NEVINOST

Nema tog osećaja krivice koji može da nadoknadi gubitak postojanog unutrašnjeg duševnog mira, pouzdanog pratioca nevinosti i vrline; niti može da ublaži zlo užasa i strepnje koje nam krivica umesto njih uvuče u grudi.

– Henri Filding

U petak, 22. jula 2005, Simon Noks poručila je veliku fantu, uz kokice i gumene bombone. Taj njen izbor, uobičajen za bioskop, promenio joj je život, a verovatno ga i spasao. Ipak, nikada više neće piti fantu.

Međutim, tog trenutka želela je samo da sedne na svoje mesto u bioskopu sa dve zauvek najbolje drugarice i izgubi se u mraku.

Jer život joj je tog trenutka, čak sigurno i do kraja leta, a možda i za sva vremena, bio neizrecivo očajan.

Ostavio ju je dečko kog je volela, dečko s kojim je bila u vezi sedam meseci, dve nedelje i četiri dana, dečko s kojim je zamišljala da će bezbrižno ploviti čitavu narednu, završnu godinu srednje škole, s rukom u ruci, srce uz srce.

Preko poruke.

neću više da gubim vreme jer moram da budem sa nekim ko je spreman da ide do kraja sa mnom a to nisi ti pa smo završili vidimo se

Ubeđena da nije tako mislio, pokušala je da ga pozove – ali nije se javljao. Poslala mu je tri poruke, ponižavajući se.

A onda je otišla na njegovu stranicu na *Maj spejsu*. *Poniženje* je bilo preblaga reč za ono što je pretrpela.

Zamenio stari OŠTEĆENI model za prelepi novi.

Zbogom, Simon!

Dobro došla, Tifani!

Rešio sam se JADNICE i giljam kroz leto i u četvrtu godinu sa najzgodnijom ribom generacije 2006.

Ta njegova izjava – sa slikama – već je izazvala komentare. Nije bila glupa, znala je da je tražio od prijatelja da pišu zlobno i ružno o njoj, ali to nije ublažilo ni uvredu niti blamažu.

Patila je danima. Preпустиła se utehi i opravdanom gnevu dve najbliže drugarice. Ljutila se na ruganje mlađe sestre, silom se vukla na letnji posao i nedeljne časove tenisa u klubu koje je zahtevala majka.

Na bakinu poruku je zašmrkala. Sisi je možda meditirala sa dalaj-lamom na Tibetu, đuskala uz *Stonse* u Londonu, ili slikala u svom ateljeu na ostrvu Trankviliti, ali uvek je uspevala sve živo da sazna.

Sad boli, i taj bol je stvaran, zato ti šaljem zagrljaje, zlato moje. Ali sačekaj nekoliko nedelja i shvatićeš da je on samo običan kreten. Rasturaj i namaste.

Simon nije mislila da je Trent kreten (iako su se i Tiš i Mi slagale sa Sisi). Možda ju je odbacio – i to na stvarno ružan način – samo zato što nije htela da radi ono s njim. Jednostavno nije bila spremna. Osim toga, Tiš je to uradila sa bivšim dečkom posle male mature – i još dvaput – a on ju je ipak šutnuo.

Najgore od svega bilo je to što je i dalje volela Trenta i, u svom očajnom šesnaestogodišnjem srcu, znala je da nikad neće voleti nekog drugog, nikad više. Iako je istrгла stranice dnevnika gde je zapisala svoja buduća imena – gospođa Trenta Vulvorta, Simon Noks Vulvort, S. N. Vulvort – iscepala ih na komadiće, a zatim ih spalila zajedno sa svim Trentovim slikama na ognjištu u dvorištu tokom obreda ženske moći, i dalje ga je volela.

Ali, kao što je Mi istakla, morala je da živi, bez obzira na to što je deo nje samo želeo da umre, pa je dozvolila drugaricama da je odvuče u bioskop.

U svakom slučaju, dojadilo joj je da tuguje u sobi, i zaista nije želela da se vuče po tržnom centru sa mamom i mlađom sestrom, pa je bioskop pobedio. Pobedila je i Mi, jer je na nju bio red da bira, pa je Simon dopalo da gleda neki naučnofantastični film *Ostrvo*, koji je Mi ludo želela da vidi.

Tiš se nije bunila. Kao buduća glumica, smatrala je da joj je gledanje raznih filmova i pozorišnih komada i dužnost i obuka. Osim toga, Juan Makgregor joj je bio među pet najboljih filmskih frajera.

„Kupimo karte. Hoću dobra mesta.“ Mi, niska, čvrsta, sa crnim upadljivim očima i gustom crnom kosom, uzela je kokice – bez lažnog putera – piće, i omiljene bombonice M&M sa kikirikijem.

Mi je napunila sedamnaest u maju, povremeno je izlazila s momcima, pošto je trenutno više volela nauku od njih, i za dlaku je izbegla da je svrstaju među štrebere samo zbog svojih gimnastičkih veština i solidnog mesta u timu navijačica.

Tim je, nažalost, predvodila Tifani Brajs, kradljivica momaka i drolja.

Obala sećanja

„Moram u WC.“ Tiš je gurnula sve svoje grickalice, duple kokice s lažnim puterom, koka-kolu i čokoladice, drugaricama. „Naći ću vas.“

„Nemoj da se glupiraš sa licem i kosom“, upozorila ju je Mi. „Ionako ih niko neće videti čim počne film.“

A već je bila savršena, pomislila je Simon dok je žonglirala sa Tišnim kokicama na putu do jedne od tri bioskopske sale Tržnog centra Daun ist.

Tiš je imala dugu, glatku, svilenkastu kestenjastu kosu sa profesionalnim zlatnim pramenovima jer *njena* majka nije zaglavila u pedesetim godinama XX veka. Njeno klasično ovalno lice – Simon je volela da proučava lica – dodavalo je zavodljivoj privlačnosti sa jamicama na obrazima; a te jamice su često flertovale, pošto je Tiš uvek pronalazila razlog za osmeh. Simon je pomišljala kako bi se i ona mnogo smeškala da je bila visoka i zaobljena, sa svetloplavim očima i jamicama.

Povrh *svega*, Tišini roditelji su u potpunosti podržavali njenu ambiciju da se bavi glumom. Dobila je premiju, po Simoninom mišljenju. Izgled, ličnost, pamet i roditelje koji su zaista znali šta rade.

Ali Simon ju je svejedno volela.

Njih tri već su imale plan – zasad tajni, jer Simonini roditelji nisu uopšte imali predstavu o tome – da provedu leto posle mature u Njujorku.

Možda bi se čak i preselile tamo – sigurno je bilo uzbudljivije nego u Rokpointu u Mejnu.

Simon je pomišljala da je i peščana dina u Sahari sigurno uzbudljivija od Rokpointa u Mejnu.

Ali Njujork? Jarka svetla, horde ljudi.

Sloboda!

Mi će da studira medicinu na Univerzitetu Kolumbija, Tiš će možda da studira glumu i odlazi na audicije. A ona... studiraće nešto.

Nešto, samo ne pravo, kao što su želeli njeni roditelji, koji nisu imali pojma. Nije bilo ni čudo, već *tako* jedno i tipično jer joj je otac bio advokatska zverka.

Vord Noks biće razočaran, ali tako mora biti.

Možda će studirati umetnost i postati čuvena umetnica kao Sisi. *To* bi joj neviđeno izludelo roditelje. I, kao i Sisi, uzimala bi i odbacivala ljubavnike kako joj se čefne (Kad je spremna da to uradi).

To će pokazati Trentu Vulvortu.

„Izlazi“, naredila joj je Mi, gurnuvši je laktom.

„Šta? Ovde sam.“

„Nisi, otišla si u Simoninu zamišljenu zonu. Izađi i priključi se svetu.“

Možda joj se sviđalo tamo, ali... „Moram da otvorim vrata snagom misli, jer su mi ruke pune. U redu, uspeła sam. Vratila sam se.“

„Misli Simon Noks su odlične za proučavanje.“

„Moram da ih koristim u dobre svrhe, a ne da pretvorim Tifani u baricu droljaste mokračee.“

„I ne moraš. Mozak joj je već barica droljaste mokračee.“

Simon je pomislila kako prijatelji uvek znaju šta treba da kažu. Pridružila bi se svetu sa Mi – i Tiš, kad Tiš prestane da se igra sa već savršenim licem i kosom, i izađe – i napustila bi Simoninu zamišljenu zonu.

Premijera petkom uveče značila je da će ući u već napola pun bioskop. Mi im je prigrabila sedišta u samoj sredini, uzela za sebe treće od prolaza tako da Simon – koja je još bila osetljiva – može da sedne između nje i Tiš, čije su duge noge zasluživale sedište pored prolaza.

Mi se smestila na svoje mesto. Već je izračunala da imaju šest minuta dok se svetla ne ugase.

„Moraš da odeš na Alinu zabavu sutra uveče.“

Simon je dozivala njena zamišljena zona. „Nisam spremna za zabavu, i znaš da će Trent biti tamo sa onom droljom bez mozga, Tifani.“

„U tome i jeste *suština*, Sim. Ako ne odeš, svi će misliti da se, na primer, kriješ, da ga nisi prebolela.“

„Tako je, i nisam.“

„*Ali suština* je u tome“, bila je uporna Mi. „Nemoj da mu pružiš to zadovoljstvo. Ići ćeš sa nama – Tiš ide sa Skotom, ali on je kul – i obući ćeš nešto čarobno, pustićeš Tiš da te našminka, jer ona to ume. I ponašaćeš se ovako: Ko, šta, on? Znaš, kao već si ga zaboravila. Svima ćeš da im pokažeš“

Osetila je kako je zamišljena zona uvlači. „Mislim da ne bih mogla. Tiš je glumica, ne ja.“

„Glumila si Rizovu u *Briljantinu*, u prolećnom mjuziklu. Tiš je bila izvanredna kao Sendi, ali ti si isto tako bila izvrsna Rizova.“

„Zato što sam imala časove plesa i umem pomalo da pevam.“

„Pevaš divno – i bila si odlična. Budi Rizova na Alinoj zabavi, znaš, samouverena i seksepilna, kao da te boli uvo za sve.“

„Ne znam, Mi.“ Ali mogla je, donekle, da zamisli. I kako će je Trent, kad je vidi tako samouverenu, seksepilnu i zajebanu, ponovo želeti.

A onda je utrčala Tiš, spustila se na sedište i uhvatila Simon za ruku. „Nećeš da šiziš?“

„Zašto bih... O, ne. Molim te!“

„Drolja stavlja svež sjaj na usne, a onaj jadnik visi ispred ženskog toaleta kao dobra kuca.“

„Sranje.“ Mi joj je obuhvatila ruku prstima. „Možda idu u neku drugu salu.“

„Ne, dolaze ovamo, jer takav je moj život.“

Obala sećanja

Mi ju je čvršće stegla. „I ne pomišljaj da odeš. Video bi te i izgledala bi i osećala se kao gubitnica. Nisi gubitnica. Ovo ti je generalna proba za Alinu zabavu.“

„Ići će?“ Tišine jamice zatreperiše. „Nagovorila si je?“

„Radimo na tome. Samo sedi.“ Mi se malo nakrivila. „U pravu si, dolaze. Samo sedi“, prosikovala je kad je Simonina ruka zadrhtala. „Čak ih i ne primećuješ. Mi smo ovde.“

„Tu smo, sad i zauvek“, ponovila je Tiš stežući joj šaku. „Mi smo... zid prezira. Kapiraš?“

Prošli su, plavuša sa slapom uvojaka i tesnim tri četvrt farmericama, i zlatni dečko – visok, neizmerno zgodan kvorterbek šampionskih Vajldketa.

Trent joj je uputio lenji osmeh, koji joj je nekad topio srce, i namerno je preko Tifaninih leđa prešao rukom, spuštajući šaku da sklizne na Tifaninu stražnjicu, i zadržavajući je tamo.

Tifani je okrenula glavu kad joj je Trent šapnuo u uho, i pogledala je preko ramena. Podrugljivo se osmehnula savršenim sjajnim usnama.

Slomljenog srca, dok joj se život pretvarao u prazninu bez Trenta, Simon je ipak imala previše bakinog u sebi da prihvati takvu uvredu.

I ona je uzvratila podrugljivim osmehom i pokazala im srednji prst.

Mi se zakikotala. „Tako je, Rizova.“

Iako joj je povređeno srce lupalo, naterala se da gleda kako Trent i Tifani sedaju tri reda ispred njih i smesta počinju da se maze.

„Svi muškarci žele seks“, mudro je rekla Tiš. „Mislim, zašto da ne? Ali, kad žele samo to, onda nisu vredni.“

„Mi smo bolje od nje.“ Mi je dodala Tiš mentol čokoladice i koka-kolu. „Jer ona ima samo to.“

„U pravu si.“ Možda su Simon oči malo pekle, ali u srcu joj je gorelo i činilo joj se da ta vatra donosi zaceljenje. Pružila je Tiš kokice. „Idem na Alinu zabavu.“

Tiš se nasmejala – namerno podsmešljivo i glasno. Dovoljno da se Tifani trgne. Tiš se iskezila na Simon. „Rasturićemo na toj zabavi.“

Simon je zaglavila kokice između butina da se uhvati sa drugaricama za ruke. „Volim vas, devojke.“

Do kraja uvoda prestala je da gleda u obrise tela tri reda ispred. Uglavnom. Očekivala je da će joj misli odlutati dok traje film – zapravo, to je planirala – ali udubila se. Juan Makgregor bio je bajan, i dopalo joj se kako je snažna i hrabra ispala Skarlet Johanson.

Ali petnaest minuta kasnije shvatila je da je trebalo da ode sa Tiš u toalet – mada, bila bi propast da je tamo sreća Tifani s njenim sjajem za usne – ili je barem trebalo da uspori sa ispijanjem fante.

Dvadeset minuta, i morala je da se preda. „Moram da piškim“, šapnula je.

„Ma daj!“, rekla je Mi.

„Brzo ću.“

„Hoćeš da idem sa tobom?“

Odmahnula je glavom Tiš, pružila joj kokice i fantu da ih pridrži. Izvukla se, i pošla prolazom. Pošto je skrenula nadesno, požurila je ka ženskom toaletu, i otvorila vrata.

Prazan, nema čekanja. S olakšanjem se dočepala pregratka, i udubila se u misli dok je praznila bešiku.

Izborila se sa okolnostima. Možda je Sisi bila u pravu. Možda je bila blizu da shvati kako je Trent kreten.

Ali bio je tako, tako sladak, i taj njegov osmeh, i...

„Nema veze“, promrmljala je. „I kreteni mogu da budu slatki.“

Ipak, razmišljala je o tome dok je prala ruke, dok se proučavala u ogledalu iznad umivaonika.

Nije imala Tifanine duge plave uvojke ili drske plave oči, niti ubistveno telo. Bila je, po sopstvenoj proceni, tek prosečna.

Prosečna smeđa kosa, jer majka joj nije dala da izvuče pramenove. Čekaj samo da napuni osamnaest, kad bude mogla da radi šta god želi sa *sopstvenom* kosom. Zažalila je što ju je večeras vezala u konjski rep, jer se odjednom zbog toga osetila nezrelo. Možda će je ošišati. Ježasto, pankerski. Možda.

Usta su joj bila preširoka, iako je Tiš govorila da su seksi, baš kao kod Džulije Roberts.

Smeđe oči, ali ne duboke kao u Mi. Obične smeđe, baš kao i glupa kosa. Naravno, Tiš kao Tiš – govorila je da su boje čilibara.

Ali to je bila samo lepša reč za smeđe.

Nije ni to bilo važno. Možda je bila prosečna, ali nije bila lažna. Kao Tifani, čija je kosa takođe bila smeđa, ispod blanša.

„Nisam lažna“, rekla je ogledalu. „A Trent Vulvort je kreten. Tifani Brajs je droljasta kučka. Neka oboje idu dođavola.“

Odlučno je klimnula, podigla glavu visoko i izašla iz kupatila.

Pomislila je da su glasno praskanje – petarde? – i vrisci dolazili iz filma. Proklinjući sebe što se toliko zadržala i propustila važnu scenu, ubrzala je korak.

Kad se približila vratima bioskopske sale, vrata se naglo otvoriše. Muškarac, mahnitog pogleda, zabatrgao je napred pre nego što se srušio.

Krv – je li to bila krv? Rukama je zagrebao po zelenom tepihu – tepihu po kom se širilo crvenilo – a onda se umirio.

Sevanje, videla je sevanje kroz vrata odškrinuta nekoliko centimetara kraj čovekovih nogu. Prasak i prasak, vrisci. I ljudi, senke i obrisi, padaju, trče, padaju.

Obala sećanja

I jedna prilika, tamna u mraku, koja hoda od reda do reda.

Gledala je, sleđeno, kako se ta prilika okreće i puca ženi koja je bežala u leđa. Nije mogla da diše. Da je mogla da udahne, vrisnula bi.

Deo njenog mozga odbijao je da poveruje u ono što je videla. Nije moglo da bude stvarno. Moralo je da bude kao u filmu. Samo gluma. Ali nagon je proradio, naterao ju je da otrči nazad do kupatila i čučne iza vrata.

Ruke joj nisu radile, petljala je oko torbice, petljala oko telefona.

Otac je odlučno zahtevao da joj devet-jedan-jedan bude prvi broj memorisan u telefonu.

Pred očima joj je igralo, i isprekidano je dahtala.

„Devet-jedan-jedan. Kakav hitan slučaj imate?“

„Ubija ih. Ubija ih. Upomoć! Moji prijatelji! O bože, o bože! Puca u ljude!“

Rid Kvortermejn mrzeo je da radi vikendom. Nije bio lud za poslom u tržišnom centru, ali želeo je da se vrati na koledž na jesen. A koledž je uključivao tu sitnicu zvanu školarina. Kad se još dodaju knjige, smeštaj, hrana, mora da se radi vikendima u tržišnom centru.

Roditelji su pokrivali veći deo tereta, ali nisu mogli sve. Ne kad mu je sestra kretala sledeće godine, a brat već bio na trećoj godini Američkog univerziteta u Vašingtonu.

Naravno da nije hteo celog života da konobariše, prema tome – koledž. I možda će, pre nego što obuče univerzitetsku kapu i ogrtač, shvatiti čime dođavola želi da se bavi do kraja života.

Ali leti je radio kao konobar, i pokušavao da na sve gleda sa vedrije strane. Restoran u tržišnom centru bio je na dobrom mestu, i napojnice nisu bile loše. Možda mu je posao konobara u Mandi pet noći sedmično sa duplom smenom subotama ubijao društveni život, ali dobro se hranio.

Činije sa pastom, pretrpane pice, komadine Mandinog čuvenog tiramisua nisu mu narušile izdužen koščati stas, ali ne zato što se nije trudio.

Otac mu se nekad nadao da će Rid poći njegovim stopama ragbi zvezde, kao i najstariji sin – veoma uspešno. Ali Ridova nespretnost na terenu i žgoljavost uništili su te nade. Ipak, pošto je stajao na metar dugim nogama već do šesnaeste, i mogao je da trči po ceo božji dan, postao je neka vrsta trkačke zvezde, i tako nadoknadio nedostatak.

A onda mu je sestra preotela slavu žestokim talentom za fudbal.

Posluživao je predjelo za stolom za četvoro – *insalata mista* za majku, njoke za tatu, mocarela štapići za sina i prženi ravioli za ćerku. Bezazleno je flertovao sa devojkom, koja mu se stidljivo smeškala. Bezazleno jer mu se činilo da ima možda oko četrnaest godina i bila je nepristupačna studentu druge godine.

Znao je kako da bezazleno flertuje sa mladim devojkama, starijim ženama, i uglavnom svima između. Važne su bile napojnice, i izbrusio je šarm za mušterije posle četiri leta konobarisanja.

Pokrivao je svoj deo restorana – porodice, neki stariji parovi, nekoliko parova tridesetogodišnjaka na sastanku. Verovatno večera i film, zbog čega mu je palo na pamet da proveriti hoće li Čaz – pomoćnik menadžera u Gejm stopu – želeti da odu na kasnu projekciju *Ostrva* kad završe smene.

Provlačio je kreditne kartice – čavrljanje sa stolom tri donelo mu je lepih dvadeset posto – obilazio je stolove, uletao u uzavrelu kuhinju i izletao iz nje, i konačno je došlo vreme za predah.

„Dori, idem na svojih deset minuta.“

Glavna konobarica brzo je osmotrila njegove stolove i klimnula mu glavom.

Izašao je kroz dvostruka staklena vrata u ludnicu petka uveče. Razmišljao je da pošalje poruku Čazu i provede tih deset minuta u kuhinji, međutim, želeo je da izađe. Osim toga, znao je da je Endži radila u kiosku *Zabava na suncu* petkom uveče, i mogao je da iskoristi četiri ili pet minuta od deset za ne tako bezazleno flertovanje.

Imala je povremeno dečka, ali poslednje što je čuo bilo je da je trenutno slobodna. Mogao je da oproba sreću i možda dogovori izlazak s nekim čiji se bedan raspored poklapao s njegovim.

Kretao se brzo na dugim nogama između kupaca, kroz grupice tinejdžerki i tinejdžera koji su ih pratili, oko mama koje su gurale kolica ili vodile oko sebe dečicu, kroz neprekidnu zatupljujuću muziku koju više nije ni čuo.

Imao je ćubu crne kose – majka mu je bila polu-Italijanka. Dori ga nije gnjavila da se šiša, a tata je konačno odustao od nagovaranja da je skрати. Oči, duboko usađene, svetlozelene u odnosu na maslinastu kožu, ozarile su se kad je ugledao Endži za kioskom. Usporio je korak, opušteno zavukao ruke u džepove pantalona, i prišao.

„Hej! Kako ide?“

Blistavo mu se osmehnula i zakolutala lepim smeđim očima. „Radi se. Svi idu na plažu osim mene.“

„I mene.“ Naslonio se na pult pored izloženih sunčanih naočara, nadajući se da izgleda lepo u uniformi, koja se sastojala od bele košulje, crnog prsluka i pantalona. „Mislio sam da odem na *Ostrvo*, poslednja projekcija je u petnaest do jedanaest. To ti je gotovo kao odlazak na plažu, jesam li u pravu? Hoćeš i ti?“

„O... ne znam.“ Petljala je oko sunčanoplave kose, koja joj je išla uz preplatio ten, za koji je sumnjao da je stečen u susednom solarijumu. „Želela bih da ga gledam.“

Nada se probudila, i Čaz je otpao sa spiska.

Obala sećanja

„Sigurno je zabavno, zar ne?“

„Da, ali... rekla sam Misti da ćemo izaći zajedno posle zatvaranja.“

Čaz se vratio na spisak. „Važi. Krenuo sam dole da pozovem Čaza. Mogli bismo svi zajedno.“

„Možda.“ Opet isti blistavi osmeh. „Da, možda. Pitaću je.“

„Odlično. Idem do Čaza.“ Pomerio se da napravi mesta za ženu koja je strpljivo čekala dok joj je dete – još jedna četrnaestogodišnjakinja – isprobavala milion pari sunčanih naočara. „Pošalji mi poruku, u svakom slučaju.“

„Kad bih mogla da dobijem dva para“, počela je devojčica, ogledajući se u naočarima sa metalik plavim staklima, „imala bih rezervne.“

„Jedne, Natali. Ovo su ti rezervne.“

„Poslaću ti poruku“, promrmljala je Endži, i vratila se poslu. „Ove ti odlično stoje.“

„Stvarno?“

„Stvarno“, čuo ju je Rid kako govori dok se udaljavao. Ubrzao je korak – morao je da nadoknadi vreme.

U Gejm stopu je bruhalo od uobičajene gomile čudaka i štrebera, i smorenih roditelja koji su pokušavali da odvuku one mlađe čudake i štrebere.

Na monitorima su predstavljane razne igre – za one u pratnji roditelja, prikazivane su na zidnim ekranima. One manje pitome mogle su da se vide na zasebnim laptopovima – za starije od osamnaest godina ili one uz pratnju roditelja.

Ugledao je Čaza, kralja štrebera, kako objašnjava neku igru zbunjenoj ženi.

„Ako ga zanimaju vojne igre, strategija i izgradnja, svideće mu se.“ Čaz je pogurao debele naočare naviše. „Izašla je pre samo dve nedelje.“

„Deluje mi tako... nasilno. Je li prikladna?“

„Šesnaesti rođendan, rekli ste.“ Kratko je klimnuo glavom Ridu. „A voli seriju *Splinter Cell*. Ako mu to odgovara, i ovo će.“

Uzdahnula je. „Dečaci će se valjda uvek igrati rata. Uzeću je, hvala.“

„Kasa je tamo. Hvala što ste kupovali u Gejm stopu. Ne mogu da pričam, čoveče“, obratio se Ridu kad se mušterija udaljila. „Smulačen sam.“

„Trideset sekundi. Kasna projekcija, *Ostrvo*.“

„Potpuno sam za to. Klonovi, dušo.“

„To. Zainteresovao sam i Endži, ali želi da povede Misti.“

„O, pa, ja...“

„Nemoj da me izneveriš, čoveče. Nikad nisam bio bliže izlasku s njom.“

„Da, ali Misti je malo strašna. I... Moram li da platim za nju?“

„Nije u pitanju ljubavni izlazak. Radim na tome. Za sebe, ne za tebe. Ti si moja podrška, a Misti Endžina. Klonovi“, podsetio ga je.

„Dobro. Valjda. Bože. Nisam mislio...“

„Odlično“, rekao je Rid pre nego što se Čaz predomisli. „Moram da rezervišem karte. Vidimo se tamo.“

Izjurio je. Uspeo je! Grupni izlazak mogao bi da mu sredi izlazak *jedan na jedan* i otvori vrata za mogućnost dodira.

Dobro bi mu došlo malo pipkanja. Ali trenutno je imao tri minuta da se vrati u Mandu ili će ga Dori isprašiti.

Zakoraćao je brže, kad je čuo zvuk nalik na petarde ili povratnu paljbu. Pri-
setio se pucačkih igrica u Gejm stopu. Osvrnuo se, više zbunjen nego uplašen.

A onda je počelo vrištanje. I grmljavina.

Ne otpozadi, shvatio je, već spređa. Ta grmljavina bila je topot na desetine ljudi u begu. Odskočio je u stranu kad se žena zanela prema njemu dok je trčala iza kolica u kojima je plakalo dete.

Je li to imala krv na licu?

„Šta...“

Nastavila je da trči, razjapljenih usta u nemom kriku.

Iza nje se kotrljala lavina. Ljudi su jurili u stampeđu, gazeći po odbačenim torbama iz kupovine, saplićući se preko njih, a kad bi neki pali, drugi bi se prostrli preko njih.

Čovek se okliznuo na podu, a naočare su mu odskočile i ostale zgažene pod nečijim stopalima. Rid ga je uhvatio za ruku.

„Šta se dešava?“

„Ima pušku. Pucao je... pucao je...“

Čovek se uspravio i batrgavo potrčao. Par uplakanih tinejdžerki vrišteći je utrčalo u prodavnicu na njegovoj levoj strani.

I shvatio je da buka – *puščana paljba* – nije dolazila samo spređa već i iza njega. Pomislio je na Čaza, na trideset sekundi trčanja, i svoje društvo iz restorana, dvostruko toliko ispred.

„Sakrij se, čoveče“, promumlao je Čazu. „Nađi neko skrovište.“

I potrčao je prema restoranu.

Pucketavi, praskavi zvuci su se nastavljali, i sad kao da su dolazili sa svih strana. Staklo je prskalo i razbijalo se, žena sa krvavom nogom skupila se pod klupom i ječala. Čuo je još vrisaka – i, još gore, kako su se presecali, kao presečena traka.

A onda je ugledao dečaka u crvenom šortsu i majici kratkih rukava sa Elmovim likom kako posrće poput pijanca pored Aberkrombija i Fiča.

Izlog se rasprsnuo. Ljudi su se razbežali, tražili zaklon, a dete je palo, plaćući i tražeći majku.

Obala sećanja

Nešto dalje, ugledao je pucača – *dečka?* – kako se smeje dok puca, puca, puca. Telo nekog čoveka se trzalo dok su se meci zarivali u njega.

Rid je u trku uhvatio dečaka u majici sa Elmovim likom i podigao ga ispod pazuha kao fudbalsku loptu kojom nikad nije umeo da barata.

Paljba – nikad, nikad neće zaboraviti taj zvuk – približavala se. Spređa i iza. Odsvuda.

Neće nikad stići do Mandže, ne sa kincem. Krivudao je, trčeći nagoniski, i klizećim startom uleteo iza štanda.

Endži, devojka s kojom je flertovao samo pet minuta ranije, ma čitav život ranije, ležala je ispružena u lokvi krvi. Lepe smeđe oči zurile su u njega dok mu je dete ispod ruke zavijalo.

„O bože, o gospode! O gospode, o bože!“

Pucnjava nije prestajala, nije prestajala.

„Dobro, u redu, dobro si. Kako se zoveš? Ja sam Rid, kako se ti zoveš?“

„Brejdi. Hoću mamu!“

„U redu, Brejdi, uskoro ćemo je potražiti, ali sad moramo da budemo vrlo tihi. Brejdi! Koliko imaš godina?“

„Ovoliko.“ Podigao je četiri prsta dok su mu se krupne suze slivale niz obraze.

„Pa, veliki si dečko, zar ne? Moramo da budemo tihi. Tamo su neki zlikovci. Znaš ko su zlikovci?“

Dok su mu se suze slivale niz lice, očiju razrogačenih od šoka Brejdi je klimao glavom.

„Moramo da budemo tihi, da nas zlikovci ne pronađu. A ja ću pozvati dobre momke. Policiju.“ Trudio se da zakloni dečaku pogled na Endži, trudio se i da sam ne misli na nju, i njenu smrt.

Otvorio je klizeća vrata ostave i izbacio iz nje zalihe. „Uđi tamo, važi? Igramo se žmurke. Ja ću biti ovde, ali ti uđi dok ne pozovem dobre momke.“

Ugurao je dete, izvadio telefon, i tek tad je video koliko mu se ruke tresu.

„Devet-jedan-jedan, o kakvom se hitnom slučaju radi?“

„Tržni centar Daun ist“, počeo je.

„Policija izlazi. Jeste li u tržnom centru?“

„Jesam. Sa mnom je i dete. Ubacio sam ga u ormarić u štandu *Zabave na suncu*. Endži... devojka koja je tu radila. Mrtva je. Mrtva je. Bože. Najmanje dvojica pucaju po ljudima.“

„Možete li mi reći kako se zovete?“

„Rid Kvortermejn.“

„U redu, Ride, osećate li se sigurnim tu gde ste?“

„Vi to mene zajebavate?“

„Izvinite. U štandu ste, znači imate neki zaklon. Savetujem da ostanete tu gde ste, potražite najbliže sklonište. Dete je sa vama?“

„Kaže da se zove Brejdi, i ima četiri godine. Odvojio se od majke. Ne znam je li...“ Pogledao je oko sebe i ugledao Brejdija kako se sklopčao, praznog pogleda, i isao palac. „Verovatno je, znate, u šoku ili tako nešto.“

„Trudite se da ostanete smireni, Ride, i tihi. Policija je tamo.“

„I dalje pucaju. Samo pucaju. I smeju se. Čuo sam ga kako se smeje.“

„Ko se smeje, Ride?“

„Pucao je, staklo se rasprslo, tip je pao na pod, a ovaj je nastavio da puca i da se smeje. Gospode bože.“

Čuo je pucnjeve – ne vriske, već kao ratne pokliče. Nekako urođeničke i pobedničke. I nove pucnjeve, a onda...

„Prestalo je. Pucnjevi su prestali.“

„Ostani gde si, Ride. Pomoć stiže. Ostani gde si.“

Iznova je pogledao u dečaka. Uhvatio mu je staklasti pogled. Čuo je kako dečak izgovara: „Mama.“

„Još malo pa ćemo je potražiti. Dobri momci dolaze. Dolaze.“

To je bio najgori deo, kasnije je razmišljao. Čekanje... sa mirisom puščane paljbe koja je pržila vazduh, dozivanje u pomoć, ječanje i jecanje. I kad je video krv na svojim cipelama, krv devojke koju nikad neće odvesti u bioskop.

2

U sedam i dvadeset pet, dvadeset drugog jula, policajka Esi Makvi završila je izveštaj sa terena o braniku na parkingu Tržnog centra Daun ist.

Nije bilo povređenih, minimalna šteta, ali vozač leksusa je bio prilično agresivan prema tri studentkinje u mustang kabrioletu.

Bilo je jasno da je mustang kriv, ali uplakana dvadesetjednogodišnja devojka koja ga je vozila priznala je to – izlazila je u rikverc bez gledanja. Frajer i njegova pošteđena devojka u leksusu popili su, takođe očigledno, nekoliko pića.

Esi je leksus prepustila partneru, znajući da će Bari upotrebiti ono staro sranje o ženama vozačima. Nije se osvrkala na to, znajući da će Bari izrecitovati momku o vožnji pod dejstvom alkohola.

Umirila je devojke, uzela im izjave i podatke, napisala kaznu. Tip iz leksusa nije baš najbolje primio opomenu zbog vožnje u pijanom stanju, niti taksi koji je Bari pozvao, ali Bari je to primio na sebi svojstven, smiren način.

Kad je radio zakrčao, oslušnula je. I posle četiri godine na poslu, srce bi joj i protiv volje zalupalo.

Okrenula se ka Bariju, i videla mu po licu da je i on naščulio uho. Okrenula je glavu prema mikrofону.